

#THISISBEAUTY

LISI ESTARAS /
MONKEYMIND
COMPANY

Bewegende humor

Karlijn Clocheret

Gezien op 21 april 2022
KC Nona, Mechelen

Wat een orka en een mens gemeen hebben met elkaar? Lisi Estaras behandelt deze, en negenveertig andere vragen – eentje voor elk van haar levensjaren – in een razendsnel tempo in haar nieuwe solo ‘#THISISBEAUTY’. Aan de hand van die – autobiografisch getinte – vragen onthult ze op een humoristische manier de absurditeit van taal. Dans en taal staan hier op gelijke voet.

04 MEI 2022

De Argentijnse danseres en choreografe Lisi Estaras danste meer dan twintig jaar bij Les Ballets C de la B maar richtte in 2018 haar eigen gezelschap, de MonkeyMind Company, op. Estaras is een heel energieke danseres. Haar

choreografisch werk vertrekt vaak vanuit een stroom van spontane impulsen. Daarin laat ze ruimte voor onverwachte gebeurtenissen en ontmoetingen. Dit is niet anders in '#THISISBEAUTY', een performance naar aanleiding van haar vijftigste verjaardag.

Als de deuren van de zaal opengaan, is Estaras zich nog aan het opwarmen. Ze is helemaal in het zwart gekleed. Naast haar staat een object. Het lijkt op het eerste gezicht een metaalachtige constructie die het zaallicht weerkaatst. Dat strooilicht creëert een mysterieuze sfeer.

Estaras groet het publiek dat gestaag binnendruppelt. Haar spontane toenadering werkt verrassend ontwapenend. Al gauw ontstaan er korte interacties tussen podium en zaal. 'How was your day? Busy or chilly?' vraagt ze op een luchtige en humoristische toon. Die houdt ze heel de voorstelling aan, ook als '#THISISBEAUTY' een donkerdere wending krijgt. Zo leidt ze ons haast ongemerkt binnen in haar gedachtewereld. Dat is ongewoon: we denken er zelden aan wat een performer denkt of voelt tijdens het spel.

De voorstelling schiet pas echt uit de startblokken als Estaras vermeldt dat ze tussen Yoga-oefeningen en het bewateren van haar planten door Ludwig Wittgenstein heeft gelezen. Deze Oostenrijks-Britse taalfilosoof wees in 'Tractatus Logicos-Philosophicus' onder meer op de impact van de context op de overdracht van betekenis.

Dat kan de communicatie tussen mensen behoorlijk verstoren. De bedoeling van een boodschap arriveert zelden onvervormd bij de ontvanger ervan, omdat elk woord bij elke mens iets anders kan oproepen. Estaras zal in dit stuk bewust spelen met die vorm van communicatiestoornis.

Als het zaallicht dan eindelijk dimt begint Estaras te dansen. Daarbij telt ze nadrukkelijk. Je denkt even dat ze zo wil tonen dat het bij dansen vooral op tellen aankomt, maar bij vijftig verklapt ze dat dat haar huidige leeftijd is. Vervolgens komt Wittgenstein weer om de hoek kijken als ze zich afvraagt wat het betekent het als mensen je na een voorstelling complimentjes geven als 'Wat een mooi haar heb jij!' of 'Je ziet er jonger uit op het podium' of 'Je bent groter op het podium dan in het echt.' Zijn dat wel complimenten? Zo zet ze haar eigen levensverhaal in om haar vinger te leggen op de onbetrouwbaarheid van taaluitingen.

Nu pas ontplooit Estaras haar hele toolbox van taal-en bewegingsspelletjes. Daarbij komt stilaan, alweer in het spoor van Wittgenstein, een tweede vraag bovendrijven. Zouden 'beweging en 'dans' betrouwbaardere communicatie opleveren dan het woord? Dat is zeker een overtuiging die velen aanhangen. Estaras onderzoekt het door specifieke bewegingen te koppelen aan woorden zoals *seks*, *flowers*, *small cup of coffee*, *fear* enz. Wanneer deze gebaren vervolgens steeds weer terugkomen in het vervolg van de voorstelling, ontstaat de illusie dat je de dans kan lezen, dat je weet waar ze voor staat. Zo toont Estaras een patstelling. Woorden zijn abstract, maar roepen wel betekenis op, hoe absurd ook. Choreografische beelden daarentegen zijn heel concreet, maar wat ze betekenen ligt nooit precies vast. Zeggen wat je wil zeggen is veel complexer dan tonen wat je wil zeggen, maar ook met bewegingen krijg je 'het' nooit ondubbelzinnig gezegd.

Een pauze in de wervelende monoloog van de Argentijnse performer is op dat moment welgekomen. Begeleid door een soundscape die orkageluiden vermengt met kerkgezangen brengt ze een choreografie vol vloeiende

bewegingen, die je het gevoel geven dat je naar een vis in het aquarium kijkt. Het blauwe licht dat haar omgeeft versterkt dat gevoel. En dan is er ook nog die metaalachtige constructie. Die blijkt een plastic speelgoedorka te zijn. (strand) Aan de toeschouwer te oordelen wat de link is. Al gauw neemt de choreografie een nieuwe wending en loopt de voorstelling op haar einde.

Lisi Estaras neemt zichzelf niet al te serieus en gaat in #THISISBEAUTY op zoek naar de schoonheid van absurditeit. In een kleine vijftig minuten toont ze op een humoristische manier wat woorden kunnen doen. Een brandend actuele voorstelling in tijden van maatschappelijke onzekerheid. Wanneer ik even later in de trein een medepassagier een beweging zie doen die Estaras verbond aan het woord *flower* lijkt het alsof ik hem kan begrijpen en dan dringt het door. We zijn hopeloos op zoek om alles onder woorden te brengen.